

er Tale om Billighedstraf paa Erstatning, men dem tilkommer det Rigsdagen, at afgjøre. De paagjældende Ciere have fuldkommen Ret til at henvende sig til Rigsdagen om Erstatning for det Tab, de lide, men det tilkommer paa ingen Maade Krigsbestyrelsen at tage de dertil behøvende Penge ud af Statskassen, og giøre dem Erstatning; det vilde netop være at foregribe Rigsdagens Myndighed. Jeg skal tillade mig yderligere at bemærke, at ligesom jeg proprio motu har anbefalet eet saadant Andragende, saaledes vilde jeg ikke have fundet mig foranlediget til at modsætte mig andre lignende Andragender. Jeg troer, at det er at handle billigt, naar man ikke vil overskride sin Myndighed, og ikke tiltage sig en Myndighed, som man ikke har. Lad disse Grundeiere sige til Rigsdagen: Rigsdagen har givet en Lov, som er retfærdig, men det er en Lov, som rammer mig meget haardt, og her ere mine Billighedsgrunde, giv mig heel eller deelvis Erstatning for mit Tab. Det vilde være den rigtige Fremgangsmaade og en Fremgangsmaade, som Rigsdagen ikke vilde misbillige, og jeg skulde med Fornøielse have bidraget Mit til, at saadanne Andragender vare komne under velvillig Overveielse. Jeg troer derfor ikke, at Regjeringen, hvad disse Grunde angaaer, hvor den har befundet sig i den strenge Nødvendighed, at foranledige Bygningerne fjernede, har sviget det Tillids- og Velvillighedsforhold, der bør finde Sted mellem Befolkningen og Regjeringen, hvor de komme til at virke sammen. Men det var den allerringeste Deel af de paagjældende Reverser; om jeg ikke tager feil, er der 68 andre ubetingede Reverser paa Bygninger, som staae udenfor dette Expropriationsareal, Bygninger, som ikke blive berørte af de nye Gader. Hvad har nu Regjeringen gjort overfor disse Bygninger? Den har sagt til Ciene: Jeg kan forlange disse Bygninger bortryddede øieblikkeligt, og det kunde fra et vist Standpunkt, fra et reent Hausmannsk Standpunkt, om man vil, ligeoverfor alle de Interesser, som her bør komme i Betragtning, være rigtigt og forvarligt at være ubetinget streng. Men hvad har Krigsbestyrelsen gjort? Den har sagt til dem: I 6 Aar kan Du

være vis paa ikke at blive rørt; Du kan staae fuldstændigt urørt i 6 Aar, og til den Tid har den ikke engang sagt, at Du skal blive rørt, men den har kun sagt, Du kan ikke være sikker paa, at Du kan sidde rolig udover de 6 Aar. Det er Alt, og det forekommer mig, at naar man har Ret til at sige: „Nyden Bygning strar!“ og iftedet derfor siger: „I 6 Aar kan den staaefuldstændig uforstyrret og efter de 6 Aar maaskee ogsaa, men jeg kan ikke binde mig ligeoverfor Dig til at lade Bygningen staae urørt udover disse 6 Aar“, saa er det en hensynsfuld Behandling.

Den ærede Forslagsstiller lagde særegen Vægt paa, at der var en Paragraph i det oprindelige Lovforslag, som behandlede Reverserne, og som var bleven taget ud af Lovven paa en saadan Maade, at der dertil laa en Opfattelse af dette Forhold, som Krigsministeren ikke havde holdt sig efterrettelig, det vil sige, at Krigsministeren ikke havde handlet i den Aand, som havde givet sig tilkjende fra Thingets Side ved denne Paragraphs Udtagelse. Jeg maa tillade mig at opløse Paragraphen, den har gjentagende været Gjenstand for Dmtale her, men jeg troer dog, at den egentlige Mening er ikke kommen ganske tydelig frem. § 3 i det paagjældende Lovudkast lød saaledes: „Med Hensyn til de i Tidens Løb stete Indrømmelser i Henseende til Benyttelsen af private Grunde indenfor Demarcationslinien bestemmes, at de, forsaavidt de efter Indholdet af de udstedte Reverser ere opsigelige under de stedfindende Forhold, skulde opsiges de Vedkommende i det Sildigste 5 Aar efter Beskjendtgjørelsen om Udsaldet af den i § 2 ommeldte Taration, naar ikke Afløsning i Genhold til § 2 forinden har fundet Sted.“ Denne Paragraph gif altsaa ud paa, at Regjeringen skulde være tvungen til at opsiges alle disse Reverser; der laa ikke i denne Paragraph nogen Bemyndigelse, tværtimod der laa dertil et Paabud for Regjeringen, der forelaa her ligefrem et Lovbud for, at Regjeringen skulde opsiges disse Reverser, det var dette, man tog ud; man lagde, vi vilde ikke tvinge Regjeringen til at være haardere, end den selv troer at maatte være det under de stedfindende Omstændigheder.“